

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 318/2021-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Petra Jarkovského – CORYN**, Jesenná 8, Prešov, IČO 32 925 042, zastúpeného JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom, Jesenná 8, Prešov, proti postupu Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 84/2010 o návrhu na odklad exekúcie takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 84/2010 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Kežmarok **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 84/2010 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **1 500 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Kežmarok **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Kežmarok **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 84/2010 o návrhu na odklad exekúcie. Navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal mu, aby konal bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 23. októbra 2009 podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému pre vymoženie sumy 2 310,12 eur priznanej právoplatným a vykonateľným uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 10/2009-47 z 24. októbra 2009 a trov exekúcie. Povinný 1. októbra 2010 doručil okresnému súdu v napadnutom konaní návrh na odklad exekúcie. Okresný súd uznesením z 18. júla 2013 návrhu povinného vyhovel a odklad exekúcie povolil. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 25 CoE 21/2015 z 31. marca 2016 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľ namieta, že okresný súd je dosiaľ nečinný už viac ako 5 rokov, nevykonal žiaden úkon smerujúci k rozhodnutiu o návrhu povinného na odklad exekúcie, čo spôsobuje nevykonalnosť pohľadávky sťažovateľa. Zároveň podľa jeho názoru takto dochádza k porušovaniu jeho označených práv v napadnutom konaní.

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 318/2021-10 zo 16. júna 2021 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

5. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k prijatej ústavnej sťažnosti.

6. Predsedníčka okresného súdu prípisom č. k. Spr. 27/2021 z 29. júla 2021 k ústavnej sťažnosti v podstatnom uviedla, že *„o návrhu povinného na odklad predmetnej exekúcie bolo už súdom*

právoplatne rozhodnuté, a to uznesením Okresného súdu Kežmarok zo dňa 28. 05. 2021 č. k. 2 Er/84/2010-80, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 06. 2021. Podľa ustálenej ústavnej judikatúry podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97... a ďalšie). Rozhodnutím Okresného súdu Kežmarok, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 06. 2021, ktorým súd žiadosť povinného o odklad predmetnej exekúcie zamietol, stav právnej neistoty oprávneného bol trvalo odstránený. Preto dávame do pozornosti, že t. č., ako aj v čase, kedy ústavný súd bude o sťažnosti sťažovateľa rozhodovať, stav právnej neistoty u sťažovateľa už neexistuje, nakoľko ešte pred doručením ústavnej sťažnosti Okresnému súdu Kežmarok bol odstránený.“. Čo sa týka skutkovej a právnej zložitosti, predsedníčka okresného súdu uviedla, že vec spadá do bežnej agendy súdov. Pokiaľ ide o správanie strán, predsedníčka uviedla, že sťažovateľ svojím správaním nespôsobil prietahy, no zároveň uviedla, že sťažovateľ nepodal žiadnu urgenciu na rozhodnutie a ani nevyužil možnosť podať predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. K samotnému postupu súdu okresný súd uviedol, že v postupe okresného súdu „vidí obdobie dlhšej procesnej nečinnosti, a to obdobie od 22. 06. 2016, tzn. od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 03. 2016 č. k. 25 CoE 21/2015-74, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie o povolení odkladu exekúcie zo dňa 18. 07. 2013, do 28. 05. 2021, kedy Okresný súd Kežmarok rozhodol o zamietnutí návrhu povinného. Ide o obdobie v dĺžke cca 5 rokov.“. Zároveň však uviedol, že „na obdobie tejto nečinnosti malo výrazný vplyv prijatie zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov... účinného od 01. 01. 2020“, keďže od účinnosti označeného zákona bol okresný súd zaťažený tisícmi podaniami súdnych exekútorov o upovedomeniach o zastavení exekúcie, a teda popri bežnej exekučnej agende musel vybavovať aj agendu spojenú s týmto prijatým zákonom.

7. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu bola aj stručná chronológia úkonov účastníkov napadnutého konania, ako aj súdu, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti, ktorých úplnosť ústavný súd preveril z predloženého súdneho spisu.

„Exekučné konanie začalo dňa 23. 10. 2009...

Dňa 01. 02. 2010 súdny exekútor návrh oprávneného doručil Okresnému súdu Kežmarok, spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Dňa 27. 07. 2010 Okresný súd Kežmarok vydal súdnemu exekútorovi poverenie.

Dňa 1. 10. 2010 bola Okresnému súdu Kežmarok doručená žiadosť povinného o odklad exekúcie do doby právoplatného skončenia trestného konania vedeného proti oprávnenému pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona. V žiadosti povinný uviedol, že v tomto trestnom konaní si ako poškodený uplatnil voči obvinenému (v exekučnom konaní oprávnenému) nárok na náhradu škody. V prípade právoplatného odsúdenia a priznania nároku na náhradu škody mu vznikne voči oprávnenému pohľadávka, ktorú je možné v predmetnom exekučnom konaní započítať...

Dňa 20. 01. 2012 zákonná sudkyňa JUDr. Iveta Jenčová vzniesla vo veci námietku svojej zaujatosti, a to s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 09. 2011 sp. zn.

5 CoE 58/2011, ktorým tento súd druhej inštancie vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Kežmarok z prejednávania a rozhodovania exekučnej veci sp. zn. 5 Er 315/2006 z dôvodu ich vzťahu k povinnému, ktorým v tejto veci bol taktiež [REDAKOVANÉ], a vec prikázal Okresnému súdu Stará Ľubovňa.

Uznesením zo dňa 18. 04. 2012 č. k. 2 NcC 5/2012-31 Krajský súd v Prešove po vyjadrení všetkých sudcov Okresného súdu Kežmarok rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania veci vylučuje iba sudcu JUDr. Richarda Bureša, ostatných sudcov, vrátane zákonnej sudkyne vo veci JUDr. Ivety Jenčovej, nevylúčil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 08. 2012...

Uznesením zo dňa 18. 07. 2013 č. k. 2 Er84/2010-50 Okresný súd Kežmarok povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia trestného konania vedeného proti oprávnenému na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 6 T 77/2011 (pôvodne vedeného pod sp. zn. 1 T 37/2011 na Okresnom súde Kežmarok). Proti uzneseniu podal oprávnený odvolanie, ktoré bolo súdu doručené dňa 27. 12. 2013...

Dňa 04. 08. 2015 bol spis doručený Krajskému súdu v Prešove na rozhodnutie o odvolaní oprávneného.

Dňa 06. 05. 2016 spis bol vrátený Okresnému súdu Kežmarok spolu s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 03. 2016 č. k. 25 CoE 21/2015-74, ktorým odvolací súd napadnuté uznesenie Okresného súdu Kežmarok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 06. 2016.

Uznesením zo dňa 28. 05. 2021 č. k. 2 Er 84/2010-80 Okresný súd Kežmarok opakovane rozhodol o žiadosti povinného o odklad exekúcie, a to tak, že návrh povinného zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 06. 2021.“

8. Stanovisko okresného súdu bolo zaslané na vyjadrenie sťažovateľovi, ktorý vo svojej replike doručenej ústavnému súdu 24. augusta 2021 zotrval na dôvodnosti podanej ústavnej sťažnosti. K argumentácii okresného súdu uviedol, že ak predsedníčka okresného súdu poukazovala na zákon, ktorý vstúpil do účinnosti 1. januára 2020 a ktorého účinky je potrebné zohľadniť pri posúdení prietahov, poukázal na skutočnosť, že od vrátenia veci krajským súdom do účinnosti zákona uplynulo viac ako 3 a pol roka, počas ktorého bol okresný súd bezdôvodne nečinný. V závere svojho vyjadrenia právny zástupca sťažovateľa oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci.

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom súdneho spisu, ktorý si zadovážil (z ktorého sú zrejme všetky procesné úkony, pozn.), dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III. Posúdenie vecí ústavným súdom

10. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní pri rozhodovaní o návrhu na odklad exekúcie došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predmetom tohto konania je však len úsek konania ohraničený samotným sťažovateľom, a to po vrátení veci krajským súdom, teda od 6. mája 2016.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 90/2010).

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

13. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už ústavný súd vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, II. ÚS 109/2020), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03 a III. ÚS 125/07).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07)

zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

15. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje (obdobne ako to konštatovala aj predsedníčka okresného súdu, pozn.), že predmetné konanie spadá pod bežnú a pravidelnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov.

16. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu, ako aj z vyjadrenia samotného okresného súdu, dospel k záveru, že sťažovateľ sa nijakým spôsobom nepričinil o predĺženie rozhodovania o návrhu na odklad exekúcie. Skutočnosť, že sťažovateľ neurgoval okresný súd, resp. nepodal sťažnosť adresovanú predsedovi okresného súdu, nemožno považovať za nedostatok, ktorý by mal mať pre sťažovateľa nepriaznivý následok v tom zmysle, že je zodpovedný za nečinnosť okresného súdu v jeho veci. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku (ktorý sa uplatňuje aj v exekučnom konaní, pozn.), v zmysle ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

18. Ústavný súd, vychádzajúc z doterajšieho priebehu napadnutého konania (konkrétne vo fáze rozhodovania o návrhu na odklad exekúcie od 6. mája 2016), konštatuje, že okresný súd sám pripustil svoju bezdôvodnú nečinnosť v rozsahu 5 rokov, avšak bol toho názoru, že je pri posudzovaní zbytočných priet'ahov potrebné zohľadniť prijatie zákona o tzv. starých exekúciách (zákon č. 233/2019 Z. z.) účinného od 1. januára 2020. Sťažovateľ v reakcii na obranu okresného súdu reagoval argumentom, že prijatie tohto zákona nemohlo mať vplyv na obdobie nečinnosti predchádzajúce jeho prijatiu, teda v rozsahu približne 3 a pol roka.

19. Už len vychádzajúc z posudzovanej doterajšej dĺžky napadnutého rozhodovania o návrhu na odklad exekúcie, je nutné konštatovať, že rozhodovanie o tomto návrhu po zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu a tam uvedených dôvodov je zjavne neprimerané, preto ústavný súd dospel k záveru, že v okolnostiach posudzovanej veci bolo porušené základné právo sťažovateľa

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

20. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Er 84/2010 konal bez zbytočných prietáhov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená, a nie je možné vylúčiť prípadné ďalšie zbytočné prietahy pri rozhodovaní v ďalších fázach napadnutého konania (bod 2 výroku nálezu).

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

21. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

22. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur z dôvodov uvedených v ústavnej sťažnosti, poukazujúc na stres a utrpenú ujmu vyplývajúcu z neprimeranej dĺžky súdneho konania.

23. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 10/02, I. ÚS 257/08). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

24. Berúc do úvahy charakter predmetu konania, jeho význam pre sťažovateľa, posudzované obdobie právnej neistoty sťažovateľa a všetky okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že o tomto návrhu na odklad exekúcie bolo právoplatne rozhodnuté v čase rozhodovania o tejto sťažnosti, majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku nálezu).

V. Trovy konania

25. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

26. Ústavný súd priznal právnenému zástupcovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov pozostávajúcu z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby. Za dva úkony uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) patrí odmena v sume dvakrát po 181,17 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 10,87 eur, ktorá Za úkon vyjadrenie k stanovisku okresného súdu doručené 24. augusta 2021 ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahovalo žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa.

27. Ústavný súd priznal náhradu trov konania v sume 384,08 eur, ktorá sa vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca je aj platcom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje o 20 %. Trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, tak ako to vyplýva zo súdneho spisu, predstavujú sumu 460,90 eur (bod 4 výroku nálezu).

28. Priznanú náhradu trov konania je ústavný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

29. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu